

In: Forum. Irodalmi, társadalomtudományi és kritikai folyóirat 3., 1948/5. szám.

Cseres Tibor: Gyergyó körül

Mint tenyér körül

izzó parázs, perzselt a harc

Gyergyó körül.

Ökölbe szorított kezén

egy percre megrekedt a tűz

s átfolyt ujjai közén.

Két nappal előbb

Tölgyest ürítették s Borszék a Bucsinra toltá

sok szekerét.

Ditró hasra

feküdt a záporban s Remetéről a Tatár-szeg is

kivonult a havasra.

Tegnap csak Szeredát

fenyegették: „nem jöhetnek Békásnál

a martokon át”.

Szeptember hetedikén

géppisztolyosok mégis beszivárogtak a Pongrác-tetőn

Gyergyó szemöldökén.

Hajnalban kétszeres

állásukból „megléptek” a székelyek.

„Már úgysem érdemes”

ez volt a jelszó.

S Szentmiklóson délelőtt folyt a vér

és folyt a jajszó.

Az úton harcosok heverték

akkor éjjel. Felcsúszott földszín ingükkal teltek

az udvarok s a kertek.

Égő házak világánál

futkostak a németek, de nem győztek

megállni minden háznál.

Raktárakat, boltokat

temettek autóikba, a hegyeket kémlelték,

sorsukra bízták a holtakat.

Pardzslott a havas lába.

A csecsemő Maros izgatottan sietett

a rémültek nyomába.

„Immár nemsoká Lazarea

leszünk esment” sírt Sárhegyen Julia néném

s nem tudta hol van négy fia.

Csupa nő védte a falut,
néném s húgom állt az ajtóban tanácstalan
s figyelt a kert alatt.

Úgy tűnt nekem, a nők,
hány százada? gyertyákkal s égő szemmel
bevilágították az időt.

S míg hurcolta a hatalom
a fegyverre ért ifjakat, itt asszony-kéztől
szelídült a barom.

Csak a vad nem lett jámborabb
s barlangját marta, míg ravaszul égő lávában topogott
a maradék jámbor agg.

Beborult, villámlottak az ágyúk.
„Iszonyat karmol minket, de nem félünk,
kövön áll a mi házunk”.

Falak, asztalok, ágyak
repültek pernyeként. Alfaluban gyermekek álltak
a dombon. Fűik s kislányok.

A sofőr lassított s tört
szemmel rájuk forgatta fejét.

— Alóluk nem ég ki a föld —

szólt s gázt adott.

Nemsokára eszméletlenül kanyarogtunk

a Tarvész havas alatt.